

Halkın Kurtuluşu İstanbul ve Ankara DDKD Yöneticileriyle Konuştu

HALKIN KURTULUŞU: İstanbul ve Ankara DDKD'leri nasıl kapatıldı? Bu kapatılmaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

İstanbul DDKD: İstanbul DDKD 23 Ocak 1976 günü kapatıldı. Esasında İstanbul DDKD'nin kapatılması için bir karar yoktur. Bizimle aynı binada bulunan Gazeteciler Derneği mahkeme kararına kapatılmıştır. Polis Gazeteciler Derneği'ni mühürlerken hiç bir gerekçe göstermeden, İstanbul DDKD'nin odasını da mühürlemiş ve kapatmıştır. Polis bu arada izinsiz olarak derneğimizde arama da yapmıştır.

Bu kapatma ülkemizdeki hakim sınıfların evelden beri uyguladıkları baskıların somut bir örneğidir. DDKD'lerin kapatılması esasında Kürt ulusuna ve Kürt gençliğinin demokratik düzeyde örgütlenmesine indirilen bir dar bedir.

Ankara DDKD: Ankara DDKD son zamanlarda yoğunlaşan faşist baskıların bir sonucu olarak kapatılmıştır. 18-22-24 Ocak günlerinde yapılan aramalardan sonra Derneğimiz hiç bir gerekçe gösterilmeden 24 Ocak 1976 tarihinde polis tarafından kapatılmıştır. Bu kapatma sadece DDKD'lileri ilgilendiren bir mesele değildir. Özgüne, faşist MC iktidarının son zamanlarda bütün gençlik örgütlerine yönelttiği saldırıların bir parçasıdır.

HALKIN KURTULUŞU: DDKD'lerin kuruluş amaçları nelerdir? Amaçlarına ne ölçüde ulaşılmıştır?

İstanbul DDKD: Tüzüğümdün ikinci maddesi aynen şöyle der: "İnsan Hakları Evrensel Beyanannamesi dayanarak İstanbul DDKD halkımız üzerindeki her türlü baskıya karşı devrimci doğrultuda kültürel çalışmalar yapar." Kuruluş amacımızı belirleyen ilkeler ise şunlardır: Sömürgeçiliğe, militarizme, sövenizme, faşizme, emperyalizme ve asimilasyona karşı olmak."

İstanbul DDKD: Bu ilkelere doğrultusunda bildiriler, bültenler yayımlanarak, açık oturumlar düzenlenerek çalışmalarını sürdürmüştür. Diğer demokratik kuruluşlarla da dayanışma çabası göstermiştir. Amaçlarımızın hepsini gerçekleştirdiğimizi söyleyemeyiz. Bu durumu sadece çalışmalarımızın eksikliğine bağlamak gerek. Ülkenin somut koşulları ülkedeki hakim sınıfların durumları, ülkede geçerli olan yasaların baskılı içeriği bunu engellemiş tir.

Ankara DDKD: Ankara DDKD'nin kuruluş amacı, Halkımız gençliğinin demokratik mücadelesini yaygınlaştırmaktır. Genel olarak Türkiye'deki anti-faşist mücadele içinde halkımız gençliğinin de yer almasını sağlamaktır. DDKD halkımız üzerindeki faşist, ırkçı, söven ve militarist baskılarına duyurmak, bu konuda Türkiye çapında kamuoyu oluşturmak amacıyla güder. Bu hususları biraz açıklamak istiyoruz: Halkımız üzerinde geleneksel olarak var olan ve milli zulümde somutlaşan faşist baskılara karşı demokratik planda mücadele etmek. Türkiye'deki bütün gençliğin anti-emperyalist mücadelesinde yerini alabilmek ve gençliğin birliğini sağlamak uğrunda mücadele etmek. Halkımız üzerinde 50 yıldır sürdürülen sömürgeci politikaya gene demokratik planda karşı çıkmak. Sömürgeci uygulama altında tutulan halkımız üzerinde, işbirlikçi tekelsel Türk burjuvazisi ve Kürt ticaret burjuvazisi ile feodal Kürt toprak ağalarının oluşan hakim sınıfların söven propagandalarına karşı demokratik planda mücadele etmek. Türkiye'de emekçi halk üzerindeki faşist baskılar, bizim halkımız üzerinde sömürgeci politikadan kaynaklanan milli baskı ve zulümle birleşerek daha da ağır bir hal almaktadır. Bu nedenle militarizme karşı da gençliğimizi mücadeleye sevk etmeyi amaçlıyoruz.

İlkelerimizden biri de feodalizm karşı mücadeleye demektir. Kürt feodal toprak ağaları Türk hakim sınıflarıyla iç içe geçmiş bir vaziyettedir. Bunlar Türk hakim sınıflarıyla sömürgeci politika hususunda işbirliği yapmaktadır. Bunun yanı sıra sınıfsal sömürlerini de halkımız üzerinde devam ettirmektedirler. Bu yüzden halkımız gençliğinin mücadelesini anti-feodal mücadeleye birleştirmek istiyoruz.

HALKIN KURTULUŞU: Ülkemizde faşizme karşı mücadeleye somut önerileriniz nelerdir?

İstanbul DDKD: Faşizm özüde her yerde aynıdır. Fakat her ülkede uygulanış biçimleri o ülkenin somut şartlarına göre değişiklik göstermektedir. Bizim kanaatimizde ülkemizde sürekli faşizm vardır. Ülkemizdeki faşizmin i ki ayağı vardır. Bu ayaklardan biri emekçi

Doğu'da komandolar halktan silahlarını topluyorlar.

halkımız, diğeri ise Kürt ulusu üzerindedir. Hakim sınıflar faşist uygulamalarının en önemli nedenlerinden biri olarak daima Kürt sorununu göstermişlerdir.

Hakim sınıflar, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci politikalarına karşı çıkılmasını engellemek amacıyla söven ve emperyalizm olgusunu yitirmişlerdir. Onlar aynı zamanda her fırsat ta Kürt ulusu üzerindeki baskı ve zulümü, emekçi halk üzerindeki baskı ve zulümle birleştirmişlerdir. Örneğin, bir şeyh Said isyanından veya Dersim ayaklanmasından sonra, Kürt ulusu üzerinde yaptığı baskı ve zulümü, bütün halk üzerinde yaygınlaştırmıştır.

Bizce faşizme karşı mücadelede Kürt meselesi bir ilke olarak kabul edilmelidir. Yani, ülkemizde, halkımız üzerindeki sömürgeçilik olgusu ile faşizm ve emperyalizm olgusu birbirleriyle iç içedir. Bu nedenle faşizme karşı çıkarken hakim sınıfların sömürgeci siyasetine ve emperyalizme de karşı çıkmak zorunludur.

Bazı çevreler, Kürt sorunu üzerine varmayalım, bu meseleye dokunmayalım, deyip ötedenberi tabii sayılan bu meseleyi daha da tabulaştırmaya yönelik bir davranış içerisine girmektedirler. Bunu yapanlar da sözde, sosyalist olarak geçinmektedirler. Ama, biz bunları, kesinlikle sosyalist olarak kabul etmiyoruz. Bunlar bilerek veya bilmeyerek, -ki bilerek kelimesini özellikle vurguluyoruz- sosyal söven bir tavır içine girmektedirler. Onlar, böylece burjuvazinin politikasını pekiştirmekten başka birşey yapamıyorlar. Hakim sınıflar da bunu çok iyi biliyorlar. Bugün Emekçi halk üzerine yapılan baskılara karşı gösterilen hassasiyet, Kürt ulusuna yapılan bas-

Halkların Birlik ve Kardeşliği İçin Milli Baskı ve Zulme Karşı Çıkalım!

"BAŞKA ULUSLARI EZEN BİR ULUS, ÖZGÜR OLAMAZ." KARL MARKS

Ülkemizde ezilen Kürt ulusu her türlü ulusal haklarından yoksundur. Ezen ulusun hakim sınıfları, ezilen ulusun her türlü demokratik - ulusal talebini amansızca bastırmakta ve onun ulusal haklarına her fırsatta tecavüz etmektedir.

Bugün ülkemizde Kürt olmak demek, doğrudan itibaren milliyetçi söven ve militarist zulmin hedefi olmak demektir. Ezilen ulus kendi kaderini tayin etme hakkı bir yana tarihine, diline ve demokratik planda örgütlenme hakkına bile sahip çıkamamaktadır. Ülkemizdeki faşist yasalar ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yansız ve özellikle Doğu'da MİT'iyle, komandosuyla, adlisesiyle iktidarın "güvenlik kuvvetleri" nin başlıca çabası zulüm ve baskıyı uygulamak olmuştur.

Hakim sınıflar ezilen ulus üzerindeki milli baskı ve zulmin kitlelere açıklanmaması için her türlü baskı ve kısıtlamaya başvurmuşlardır. Bugün faşist yasaları göğüslemeden milli baskı ve zulmi teşhir etmek mümkün değildir. Burjuva basınına gelince, onlar da milli baskı ve zulme karşı gözlerini ve kulaklarını kapatmakla hakim sınıfların milliyetçi, ırkçı, söven ve militarist politikasına hizmet etmektedir.

Oysa, milyonlarca Kürt emekçisi üzerindeki milli baskı ve zulme karşı çıkmadan ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmadan, hakim sınıfların milliyetçi söven propagandasını bozguna uğratmadan, her iki halk arasındaki birlik ve kardeşliği pekiştirmek ve halkların kurtuluşunu sağlamak olanaksızdır.

Hakim sınıflar, milli zulüm ve baskının son bir örneği olarak Ankara ve İstanbul DDKD'leri (Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri) kapattılar. Bu kapatmalar ezilen ulus gençliğinin demokratik planda örgütlenme hakkına yapılan bir tecavüzdür.

Her iki halk arasındaki birlik ve kardeşliğe inanan HALKIN KURTULUŞU Gazetesi gerek DDKD'lerin kapatılmasıyla ilgili olarak gerekse ezilen ulusun devrimci-demokratları ile dayanışma yolunda adım atabilmek amacıyla bir röportaj düzenledi.

Özel olarak ülkemizdeki milli mesele ve halkların birliği, kardeşliği konularında bazı bakımlardan DDKD'li arkadaşlardan farklı düşünmemiz, bu röportajın yayımlanmasına bir engel teşkil etmez. Tam tersine emperyalizm, faşizm ve hakim sınıfların milliyetçi, söven, ırkçı ve militarist siyasetine karşı mücadelede dayanışma ve halkların kardeşliği anlayışı bunu gerekli kılar.

Elbette ki, karşılıklı eleştiriler ve ikna yöntemleri ve mücadelenin kendisi; Marksizm-Leninizmin ışığı altında, doğru ilkeler etrafında halkların birliğini sağlayacak ve her iki halk arasındaki kardeşliği pekiştirecek tir. Bu amaçla biz de gazetemizde milli mesele üzerinde görüşlerimizi yayımlayacağız.

Ankara ve İstanbul DDKD yöneticileriyle yapılan röportajı yayımlıyoruz:

DERİM 1938. Bugün ülkemizde Kürt olmak demek doğrudan itibaren milliyetçi, söven ve militarist zulmün hedefi olmak demektir.

kılar karşı gösterilmemektedir. Bu yüzden Kürt meselesinin üzerine üzerine gidilmelidir. Ülkemizdeki milli mesele çözümlenmeden demokrasinin gerçekleşmesi imkansızdır. Bu uğurda mücadele etmek tüm sosyalistlerin görevidir. Kürt ulusu, tüm ilericilerin ve demokratların da görevidir.

Ankara DDKD: Genel olarak, halkımız üzerinde sürdürülen militarist, ırkçı ve söven baskıların teşhir edilmesi için bir çalışmaya pilmalıdır. Çok uluslu bir ülkede yaşamaktayız. Faşizmin hem ülkedeki emekçi halk üzerinde de hem de Kürt ulusu üzerinde var olduğunu de gerlendirmemiz gerekir. Bu bakımdan faşizme karşı mücadeleyi militarizme, ve ırkçılığa ulusumuzun sömürgeleştirilmesine karşı olan mücadeleye birleştirmek gerekir. Bu yapılmadan verilecek olan anti - faşist mücadelede eksik ve yanlış bir mücadele olacaktır. Aynı zamanda bu, hakim sınıfların istediği gibi Kürt meselesinin gözardı edilmesini getirir.

HALKIN KURTULUŞU: Genel olarak Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı İlkesinden, özel olarak, ülkemizdeki milli meseleden ne anlıyorsunuz?

İstanbul DDKD: Biz genel olarak, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı İlkesinden açık seçik ve kesin bir şekilde ezilen ulusların kendi devletlerini kurma hakkını anlıyoruz. Türkiye ile ilgili milli meseleden ise şunun anlıyoruz: Görüşümüze göre Kürt toplumunun konumu bir sömürge konumudur. Türkiye'de Kürt toplumu Türkiye'nin bir iç sömürgecidir. Bu yüzden Türkiye'de proletaryanın iktidara gelebilmesinin aşar şartı, Kürt ulusu üzerindeki sömürgeci siyasete son verilmesidir. Fakat, Kürt ulusunun sömürgeci boyunduruğundan kurtulması için proletaryaya iktidarı şart değildir.

Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinde Kürt halkı üzerinde uygulanan militarist sindirme hareketi.

ynet bir biçimde ele alınmamalıdır. Türkiye'nin somut gerçeklerine göre yorumlanmalıdır. Her iki halk arasında gerçek anlamda bir kardeşliğin sağlanabilmesi için, hakim sınıflar tarafından yaratılan farklılığın giderilmesi gerekir.

Lice'de halk yoksulluk ve karakış altında kaldı.

HALKIN KURTULUŞU: Ülkemizdeki sol hareketlerin milli mesele karşısında aldıkları tavırla ilgili olarak olumlu ve olumsuz bulduğunuz yönlere nelerdir? Bu konuda bir ayarım yapar mısınız?

İstanbul DDKD: Türkiye'de bugünkü sol hareket hem Türkiye devrimi açısından özellikle le de Kürt sorunu açısından 71 öncesinden çok daha olumlu bir durumdadır. Türkiye'deki sol hareketin bugünkü ulusal soruna yaklaşımı oldukça olumludur. Bu olumlu gelişme karşılıklı etkilenme sonucu ortaya çıkmıştır.

Burjuva milliyetçiliği geçmişteki hareketlerimize damgasını vurmuştu. Ancak bundan ezen ulusun devrimcileri kendilerine bir pay çıkarmamışlardır. Çünkü bu dönemde onların hareketlerine de hakim olan milliyetçi, söven bir görüşü. Fakat biz bunu söylemekle, bu olumsuz durumu vebalini, ezen ulus devrimcilerinin sirtına yüklemek istemiyoruz. Bu durumun giderilmesinde en büyük görevin bize düştüğünü de söylemek zorundayız.

Ancak Türkiye'de en başta belirttiğimiz olumlu gelişmelerin yanı sıra bazı olumsuz gelişmeler de söz konusudur. Biz bunusöylemekle, bu gün tırmanna çabası içinde bulunan revizyonizmi kastediyoruz.

Ankara DDKD: Türkiye'de sol hareketin milli meseleye bakışı değişik dönemlerde değişik biçimlerde olmuştur. Cumhuriyet döneminde 1960 dönemine kadar Türkiye solu milli mesele konusunda genellikle resmi devlet ideolojisiyle paralel bir bakış açısına sahipti. Özgüne Ulusal demokratik mücadele olan - bütün direniş hareketleri Türkiye solu tarafından hakim sınıfların baskısı karşısında değerlendirilmemiştir. Ancak 1960 sonrasında özellikle gençlik kesiminde milli meseleye daha doğru bir yaklaşım söz konusudur. Ne var ki, gerek hakim sınıfların baskısı gerekse ülkemizin somut şartlarının doğru bir biçimde tahlil edilememesi milli meselede doğru sonuçlara varılmasına engel olmuştur.

Özellikle 1973 sonrasında Türkiye solu nun milli meseleye bakışında bir ayırım yapılabilmiz. Revizyonistlerin ve Kürt küçük burjuva milliyetçilerinin bu meseleye bakışları bu ayırım için bir kistas olabilir.

HALKIN KURTULUŞU: Irak'taki Kürt Ulusal Hareketinden alınması gereken dersler sizce nelerdir?

İstanbul DDKD: Biz devrimciler olarak tarihimizi eleştirmek zorundayız. Hiç bir şey eleştirmenin dışında değildiz. Bu bakımdan Irak'taki Barzani olayını da eleştirmek durumundayız. Biz Irak'taki hareketin ilericileri özüyle gerici önderlikleri birbirinden ayırıyoruz. Irak'taki hareketin ilericisi bir özü olmasına rağmen, önderlik gerici bir önderliktir. Çünkü bu harekette önderlik Kürt hakim sınıflarının elindedir. Hareketi yarğarlarken, onu ancak gerici önderliği yüzünden yarğalamamız gerekir. Hareket Kürt hakim sınıfları açısından bitmiştir. Ama Kürt emekçileri açısından bitmemiştir, devam edecektir. Gerici önderlik İran'la gerici ilişkiler içerisinde girerken, hareketi emperyalizmin güdümüne tarken, sınıfsal karakterine uygun bir davranış içerisine girmiştir. Ama biz bunu yalnızca gerici önderliğin sınıfsal karakterine bağlayamayız. Bu konuda başlıca etkenlerden biri de Sovyetlerin tavıridir. Sovyetler Birliğine düşen görev, hareketin ilericileri yönünü desteklemek ve onun gerici önderlikten kurtulmasına yardımcı olmaktır. Çünkü bu konudaki Leninist tavir, hareket gerici önderlik altında olsa bile, onun ilericileri ve demokratik yanını desteklemeyi gerektirir. Sovyetler Birliği 'nin bu tavir gerici önderliğin İranla ve ABD emperyalizmiyle olan yakınlaşmasını daha da arttırmış olup, hareket içindeki ilericiler yurtsever güçleri yok etmesine olanak vermiştir. Bu bakımdan Sovyetlerin bu tavir mazer gösterilemez.

BİZİM KUZAY IRAK HAREKETİNDEN ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER ŞUNLARDIR:

1. Kürt hakim sınıflarının önderliğinde bu hareketin başarıya ulaşacağına inanmıyoruz. Biz ancak proletaryanın önderliğinde olan hareketlerin, çalışmada başarıya ulaşabileceğine inanıyoruz. Biz, başarıya ulaşmayı halkın gerçek kurtuluşu anlamında ele alıyoruz.

2. Hakim sınıfların önderliğindeki bir Ulusal Kurtuluş Hareketi askeri bakımdan başarıya ulaşabilir. Fakat, bu halkın gerçek anlamda kurtuluşu değildir.

Ankara DDKD: Irak'taki Kürt ulusal hareketinin ikili bir yönü vardır. Birinci yönü ulusal demokratik yani, diğeri ise önderliğin hakim sınıfların elinde olmasıdır.

Irak'taki Kürt Ulusal hareketinin bu gün çağımızın koşullarına uygun bir şekilde verilmeyişinin başlıca nedeni sınıfsal önderlikte yatmaktadır. Bizce Ulusal Kurtuluş hareketinin başarıya ulaşmasının başlıca şartı, o hareketin işçi sınıfının önderliği ve busınıfın ideolojisini benimseyenlerin öncülüğü altında olmasıdır. Diğer bir neden de, Dünya çapında anti-Marksist, anti-Leninist bir politika güden Sovyet revizyonistlerinin bu hareket karşısında aldıkları olumsuz tavadır. Onların bu hareketin demokratik muhtevasını desteklememesi, doğrudan ABD emperyalizminin, İran gericiliğinin ve Baas ırkçılığının işini kolaylaştırmıştır.

Kürt Ulusal Kurtuluş hareketi bitmemiştir. Çağımızda emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin mutlaka başarıya ulaşacağı gerçeği burada da kendini gösterecektir. Ama kalıcı bir zafer işçi sınıfının önderliği ve bu sınıfın mücadelesini benimseyenlerin öncülüğü altında gerçekleşecektir.

İtalya'da ve Almanya'da FAŞİZMİN ZAFERİ ÖNLENEBİLİRDİ

İtalya'da ve Almanya'da Mussolini ve Hitler'in faşist diktatörlüklerinin, doğuşunu, güçlenip iktidara gelişini ve sonunu kısaca gördük. Emekçi sınıflara zulüm, sefalet, acı ve gözyaşından başka birşey getirmeyen, saldırgan politikalarıyla dünyayı harabeye çevirip, milyonlarca insanın ölümüne sebep olan iktidara nasıl gelebildiler? Faşizmin zafere ulaşması önlenemez miydi? diye kendi kendimize sormalıyız. Mussolini ve Hitler'in faşist diktatörlük kurup, sürdürmelerinin tek sebebi, kapitalizmin genel bunalımının halk kitlelerinde yarattığı huzursuzluk ve güvensizlik midir? Faşizmin geniş kitleleri peşinden sürükleyebilmesi, sadece 1. emperyalist paylaşım savaşının sonucunu yarattığı ekonomik ve sosyal bunalımın etkisiyle açıklanabilir miydi? Bu soruları tek bir soruda toplarsak, Faşizmin zafere engellenip emelendirilmemesi için ne yapılmalıydı? Engellenemez miydi İtalya'da ve Almanya'da neden engellenemedi?

Evet, faşizmin zafere engellenebilirdi. Ne yapılırsa yapılsa faşizmin zaferinin kaçınılmaz olduğunu ancak işçi sınıfının düğmanları, pasifistler, teslimiyetçiler söylerler. Böyle bir görüş işçi sınıfının devrimci dünya görüşü değil, burjuvazinin kaderci görüşüdür. Sınıf mücadelesinde sonucu sadece, bizim irademizin dışında var olan, biz istesekte etkisini sürdüren ekonomik ve siyasi şartlar tayin etmez. Var olan ekonomik ve siyasi şartları doğru değerlendiren, güçlerini buna göre yöneten, sınıflar ve örgütleri sonucu kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda etkileyebilir.

İtalya'da ve Almanya'da faşizmin zafere ulaşmasında, bu ülkelerdeki anti-faşist güçlerin faşizme karşı tutarlı ve devrimci bir siyaset yürütmelerinin büyük payı vardır.

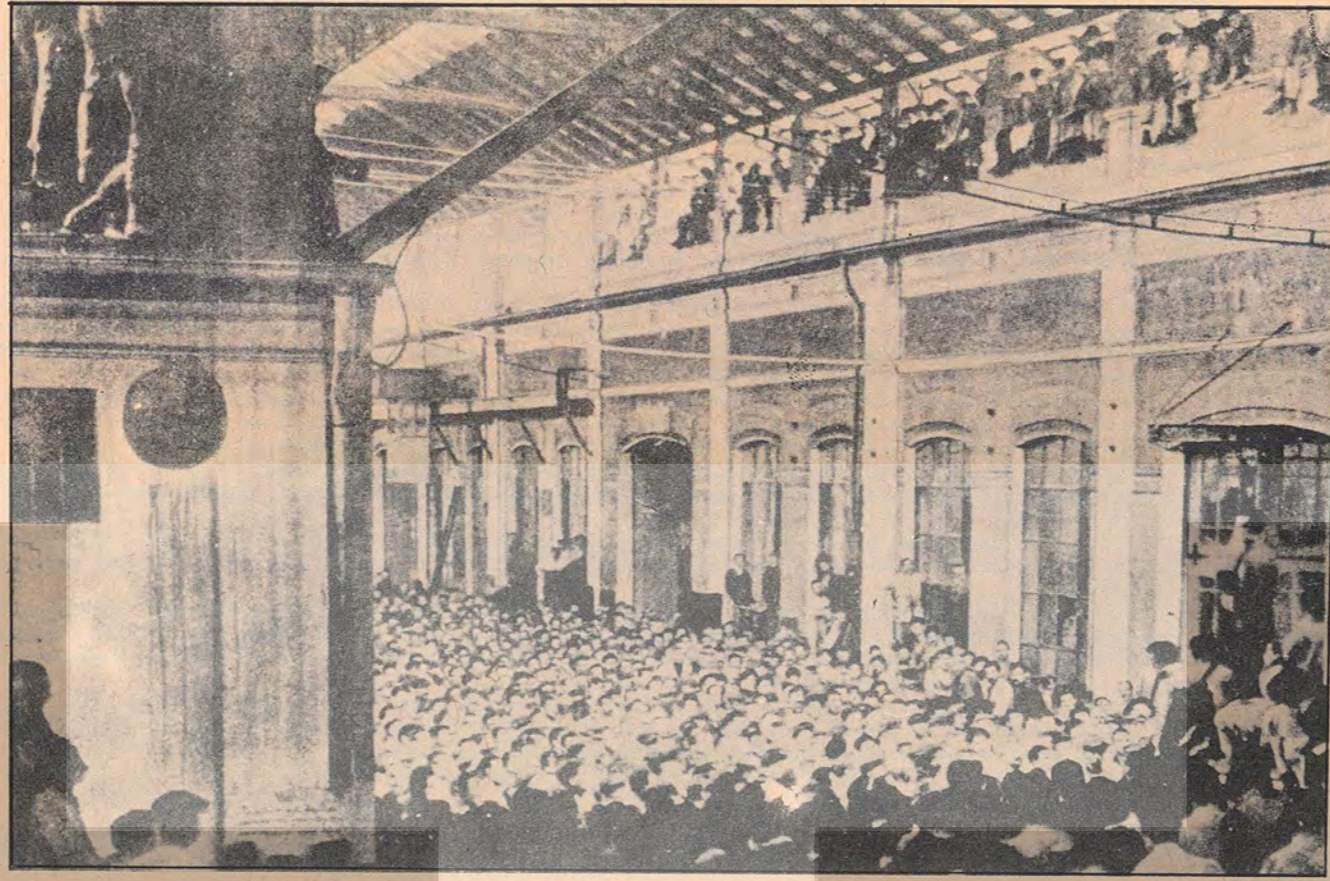
İTALYAN VE ALMAN KOMÜNİSTLERİNİN HATALARININ TEMELİNDE; FAŞİST TEHLİKEYİ KÜÇÜMSEMELERİ YATAR.

Faşizmin zaferinin önlenememesinde, İtalya'da olsun, Almanya'da olsun komünistlerin büyük sorumlulukları vardır. Çünkü faşizme karşı en tutarlı ve en kararlı mücadele verebilecek güçlerin başında komünistler gelir.

İtalyan ve Alman komünistlerinin hatalarının temelinde faşist tehlikeyi küçümsemeleri yatar. Komünistler birleşik cephenin örgütlenmesinin önemini ve aciliyetini kavramadılar. Bu nedenle birçok konuda tedbir almakta yetersiz, yada geç kaldılar. Büyüyen faşist tehlike karşısında işçi sınıfının önderliğinde, geniş emekçi yığınlarına kucaklayan birleşik bir cephenin kurulmasını gerçekleştiremediler. Herşeyden önce işçi sınıfının doğal müttefikleri olan yoksul köylülüğü kazanma görevini ihmal ettiler. Ekonomik durumları giderek kötüleşen köylüler, faşist demagojinin etkisiyle de, faşistleri desteklediler. Komünistler, köylü kitlelerini kazanmak için, faşistlerin, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin hizmetinde olduklarını, onların toprakların dağıtılması vadilerinin aldatmaca olduğunu, faşizmin köylülerin hayatını çıkarlarını büyük toprak sahiplerine pek keşkeceğini anlatılmıydı. Gün geçtikçe yoksullaşan, ellerinden toprakları da kaybeden yoksul köylülerin çıkarlarını korumak için onlarla birlikte aktif bir mücadeleye girmediler.

Komünistler, sınıfsal çıkarları faşizmle taban tabana zıt olan diğer sınıf ve tabakalarla da birleşik cephe çatısı altında toplayamadılar. Esnafın sanatkarların, küçük dükkan sahiplerinin, gençliğin ve namuslu aydınların sorunlarına yeterli kadar eğilip, onlara faşizm karşı mücadelede destek vermediler. Tekelleşmenin sonucu pespeşif las eden, ekonomik buhranın etkileri altında ezilen küçük burjuva yığınlarının faşistlerin saflarına kaymalarını önleyemediler. Gençlik yığınlarını kucaklayacak, faşizme karşı mücadeleye sokacak örgütlenmeyi sağlayamadılar. Bu yüzden gençlik yığınları, ekonomik, kültürel ve siyasi taleplerini sömüren faşist örgütlerde toplandı.

İtalyan ve Alman komünistleri faşist tehlikeye karşı yeterli kadar uyanık davranmadılar. Burjuva hükümetlerin aldığı gerici tedbirlere karşı zamanında kitleleri harekete geçiremediler. Bunda sosyal-demokrat önderlerin izlediği pasifist, uzlaşmacı politikanın da etkisi vardır. Fakat komünistler, sosyal-demokrat önderlerin ihanetine rağmen, kitleler arasında birleşik cephenin kurulması ve genişlemesi için, faşizme karşı aktif mücadeleye edilmesi için enerjik bir çalışma sürdürmediler. Emekçi kitlelerin ekonomik ve siyasi çıkarlarını koruma ve genişletme temeli üzerinde mümkün olan en geniş yığınları faşizme karşı aktif mücadeleye sokmalarıydı.

İtalya'da, işçiler Fiat fabrikasını ele geçirdikten sonra toplantı halinde.

SOSYAL-DEMOKRAT ÖNDERLERİN İZLEDİĞİ UZLAŞMACI, REFORMİST SİYASET FAŞİZMİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRDÜ.

Faşizmin zaferin önlenememesinin en önemli nedenlerinden biri de Sosyal-Demokrat önderlerin izlediği ve işçi sınıfına ihanet varan politikalarıdır. Aslında gerek İtalyan, gerekse Alman sosyal-demokrat önderler 1900'lerden beri II. Enternasyonalin oportünist politikasının savunuculuğunu yapıyorlardı. Onlar işçi sınıfının devrimci siyasetinin yerine burjuvaziyle işbirliğini savunan reformist bir siyaset izliyorlardı. Alman sosyal-demokrat önderlerinden Ebert "Sosyal ihtilalden günahatın izlenir gibi idareyim" sözleriyle sosyal-demokrasi reformist. uzlaşmacı politikasının özünü açık olarak ortaya koyuyorlardı.

Sosyal-Demokrat önderler geniş emekçi kitlelerin çıkarları doğrultusunda faşizm karşı birleşik cephe kurulmasını karşı çıkıp, komünizmi ve komünistleri ezme amacıyla burjuvaziye cephe kurdular. İzledikleri parlamentarist, teslimiyetçi, reformcu politikalarıyla kitlelerin gelişen faşist tehlikeye karşı uyanıklığını köreltiler. Aktif mücadeleyi engellemeye çalışarak faşist diktatörlüğün gelişip, sağlamlaşmasını kolaylaştırdılar.

SOSYAL-DEMOKRAT ÖNDERLER, BURJUVAZİNİN DEĞİTİMİNDE MEDET UMYUORLAR.

Burjuva hükümetler faşizmin iktidara gelişini kolaylaştıran gerici tedbirleri birbirine ardına alırken, faşistlerin saldırılarına gün geçtikçe yoğunlaşırken sosyal-demokrat önderler hala burjuvazinin devletinden medet umuyorlardı. Devletin, faşist

Kızıl Ordu askerleri faşistlere karşı çarpışıyorlar.

diktatörlüğü tezgahtar burjuvazinin çıkarlarını koruyan, onun denetiminde olduğu bir kurum olduğunu gözardı etmeye çalışıyorlardı.

İtalya'da, sosyal-demokratlar "yurttaş eli silahlı başka yurttaşların saldırısından korumak devlete düşer" diyerek kitleleri harekete sevk etmeye çalışıyorlardı. Mussolini'nin iktidara gelmesinden bir-iki ay öncesinde bile sosyalist geçinen Turati hala Kral'a "anayasa'nın en yüce savunucusu olduğunu" hatırlatmaya çalışıyordu. "Faşizm asla silahlı bir mücadele ile altedilemez. Onu yenmenin tek yolu legal mücadeledir." safsatalarını yapıp, burjuva devletinin faşist örgütleri dağıtmasını bekliyorlardı.

Almanya'da da sosyal-demokrasi aynı uzlaşmacı, pasifist politikayı izliyordu. Sosyal-Demokratlar Prusya'da hükümette olmalarına rağmen faşizme mücadele konusunda hiçbir şey yapmadılar. Naziler, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin desteğiyle alabildiğine silahlanıp, saldırganlıkları arttırdı ve ses çıkarmadılar. Nazi örgütlerini kapatıp, önderlerini tutuklamak, işçi sınıfının ve emekçilerin örgütlenmelerini kolaylaştırıp, desteklemek yerine ellerini kollayarak hayal etti. Devlet komünistler, cumhuriyetçiler karşı faşistleri açıkça kayırıp kolladığı halde Cumhurbaşkanı ve onunun nazilere karşı gerekli tedbirleri alacağını zannederek beklediler. 1932 Nisan'ında hükümet Nazi hücum kitalarını yasakladı. Ama daha bir ay geçmeden, yeni kurulan Von Popen hükümeti bu yasağı kaldırdığı gibi, Prusya'daki sosyal-demokrat hükümeti de azletti. Sosyal-Demokratlar bu karara bile ciddi bir tepki göstermediler. 23 Mart 1933 de Hitler'in faşist diktatörlüğünü pekiştiren tedbir kanunları görüşüldüğü sırada Otto Wells "Biz Alman sosyal-demokratları bu tarihi anda insanlık ve adalet, özgürlük ve sosyalizm ilkelerine bağlı kalacağımıza yemin ediyoruz" derken atı alan üsküdarı geçmişti. Nitelik Hitler bu konuşmaya "Çok geç anladın, ama anladın. Artık sizlere ihtiyacımız yok" diye cevap veriyordu. Buna rağmen sosyal-demokrasi burjuvaziyle işbirliği politikasını sürdürdü. Goering'in polislerin parti binalarını ve gazetelerini kapatıp, mallarına el koymasından 9 gün sonra bile, 19 Mayıs 1933 de Hitler'in saldırgan dış politikasını hiç itirazsız desteklediler.

REFORMİST ÖNDERLERİN MÜCADELE ANLAYIŞI;"EVLERİNİZDE KALIN VE PROVOKASYONLARA CEVAP VERMEYİN."

Sosyal-Demokrat önderler, faşizme karşı, işçi sınıfının önderliğinde emekçi halkın militan devrimci eyleminin örgütlenmesini önledikleri gibi aktif mücadeleden yana olan güçleri de pasifize etmeye çalıştılar. Faşist saldırganlığı karşı aktif mücadele etmek yerine geri çekilmeyi öğütlediler. Emekçi kitlelerin mümkün olan en geniş kesimlerini faşizme karşı mücadele için örgütlenmesine katılmak yerine var olan örgütlenmiş güçlerin dağılmasına sebep oldular.

İtalya'da; Sosyalist geçinen işçi lideri Matteotti işçilere "evlerinizde kalın ve provokasyonlara cevap vermeyin. Sırasında suskunlukta, korkaklıkta bir kahramanlık" şeklinde öğüt veriyordu. Faşistlere karşı aktif mücadele verilmesini önlemeye çalışırken bir yandan da onlarla uzlaşmanın yollarını arıyorlardı. Turati, meclis kürsüsünden Mussolini'ye seslenerek "Size sadece şunu söyleyeceğim; Sahiden silahsızlanalım." Hala, faşistlerin silahlarını bırakacaklarına, burjuva demokratik yollarla mücadele edecekleri hayalleriyle yaşıyorlardı. 3 Ağustos 1921 de faşistlerle bir "uzlaşma paktı" imzaladılar. Ama çok geçmeden faşistler saldırılarına yeniden başladılar. Sosyal-Demokratların uzlaşmacı, reformist politikaları bir kez daha iflas etti.

1922 yılında, sosyal-demokrat liderlerin pasifist politikalarını tasvip etmeyen, anti-faşist güçler Arditi del Popolo adında bir milis örgütü kurdular. Arditi del Popolo faşistlere karşı aktif bir mücadele yürüttü. 1922 Ağustos'unda Arditi del Popolo'nun yönetiminde, Parma'daki işçiler bir kaç bin komandanon işçi mahallelerine yaptığı baskını rahatça püskürtüp, faşistlere iyi bir ders verdiler.

Sosyal-Demokratlar Mussolini iktidara gelip, faşist diktatörlüğünü giderek pekiştirdiği zaman dahi politikalarını değiştirmediler. 8 Haziran 1924 de sosyalist milletvekili Matteotti faşistler tarafından öldürüldü. Muhalefetin tepkisi sadece Meclis'e gitmeyip, oturumları boykot etmek oldu. Cinayet İtalyan halkının büyük tepkisine yol açtı. Çeşitli şehirlerde faşizmi lanetleyen kitle gösterileri yapıldı. Kitlelerin kendiliğinden gelişen tepkisi karşısında faşist hükümet geriledi. Faşist saldırganlar kısa bir süre için bile olsa durmuştu. Sosyal-Demokrat önderler ise hala Kralı uyarmak ve onu Mussolini'den uzak durmaya çağırmak amacıyla yazılar yayınlamakla yetiniyorlardı. Hükümetin istifası, faşist milislerin kaldırılması ve yeni seçime gidilmesini istiyorlardı. Bu taleplerini bol bol tekrarlıyorlar fakat kitleleri bu talepler doğrultusunda seferber etmek için en küçük bir çaba göstermiyorlardı.

Almanya'da da izledikleri politika aynıydı. Proletaryanın uyanıklılığını ve direnişini yayıflatan bu politikayı sürdürerek faşizmin ekmeğine yağ sürdüler. Halbuki sosyal-demokrat partinin elinde Reichbanner adında güçlü bir milis kuvveti vardı. Reichbanner, hem sayıca, hem de örgütlü olmaları bakımından faşist saldırganları ezerek düte bir örgütü. Fakat sosyal-demokrat önderler sürekli olarak milisleri aktif mücadeleye girmekten alakoydular. 22 Ocak 1933'te naziler komünist parti merkezinin önünde bir gösteri düzenlediler. Nazi saldırganlığının yoğunlaştığı bir günde Reichbanner'ler, Berlin dışında talim yürütüşüne çıkarıldılar.

Sosyal-Demokrat partinin Berlin federasyon başkanı olan Künstler 7 Şubat 1933'de işçilere şu nasihatte bulunuyordu: "Bilhassa provokasyonlara kapılmayınız."

Reichstag faşistlerce kundaklanıp, faşist terör azgınlaştığı günlerde A.D.G.B. (Hür sendikalar merkezi) hala Cumhurbaşkanına telgraf çekip "Sendikalar, daima, ne türde olursa olsun, terörcülüğün her çeşidini karşı çıktılar. Üyelerini, şiddetle baş vurmaksızın yeni bir sosyal düzen kurma yolunda mücadele fikri doğrultusunda eğittiler." diyerek burjuvaziye şirin görünmeğe çalışıyorlardı.

FAŞİST DEMAGOJİYE KARŞI, DEVRİMCI PROPAGANDA HIZLANDIRILMALIDIR.

Faşistlerin, yığınları peşlerinden sürükleyebilmelerinin önemli bir nedeni de demagojik propagandalardır. Faşistler, ekonomik ve sosyal buhrandan etkilenen kitlelerin taleplerine sahtekarca sahip çıkıyor, kitleleri, sorunlarının ancak faşist iktidarlar tarafından çözümlenebileceğine inandırmaya çalışıyorlardı. Kitleleri faşizme karşı mücadeleye örgütleyebilmek için faşist demagojiyi açığa çıkartıp, etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Faşizmin suratindeki maskesi yırtıp, onun, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına hizmet eden gerçek niteliğini göz önüne sermek gerekiyordu. İtalya'da ve Almanya'da faşizme karşı olan güçler bu görevlerini yeterli kadar yerine getirtiler. Faşist demagojinin kitleler üzerindeki etkisini hafife aldılar. Faşist demagojiye karşı devrimci propagandayı hızlandırmadılar. Kısaca, özetlemek gerekirse, İtalya'da olsun, Almanya'da olsun faşizmin zafere kaçınılmaz değildi. Faşizmin zaferi, işçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinde, işçilerin, köylülerin, faşizme karşı olan bütün güçlerin yürüteceği aktif bir mücadele sonucu önlenebilirdi.

DISK'in Revizyonist Yöneticileri, Boru Hattındaki İşçileri Niye Yalnız Bıraktınız?

HALKIN KURTULUŞU Urfa Akziyaret Köyü'nde Boru Hattı İşçileriyle Konuştu:

Urfa'nın Akziyaret köyünde, Boru hattında çalışan işçilerle görüşmeye gittim. 24 Kasım'dan beri direnişlerini sürdüren bu yığın ve kararlı işçilerle konuştum. HALKIN KURTULUŞU gazetesine adına geldiğimi, HALKIN KURTULUŞU'nun kendi gazeteleri olduğunu anlattım. Buna çok sevindiler. "Gerçekten yazacak mısın?" dediler. E-gemen güçler, işçiden, köylüden tüm emekçi halktan yana olan gazeteyi kapatmazlarsa, şimdiye kadar yaptıkları gibi topatmazlarsa elbette yazacağımızı söyledim. İşçiler adına 3 işçi arkadaşlarımızı cevap verdiler.

- Ne zamandan beri direniyorsunuz?
- 24 Kasım'dan bu yana.

24 Kasım'dan bu yana direnen Boru-Hattı işçileri.

- Kaç işçi direniyor?
- 800 işçi
- Hangi sendikaya bağlısınız?
- DISK'e bağlı Baysen-İş Sendikası'na yetki verdik. Daha önce çeşitli patron uşağı sarı sendikalar bizden toplu sözleşme için yetki almak istediler. Onların bizi satacağını ve hiçbir hak alamayacağımızı bildiğimiz için onlara yetki vermedik. DISK'e bağlı Baysen-İş'e yetki verdik. Fakat bize DISK yardım etmedi. Gıdaşizlikten ve yuksuzluktan bütün arkadaşlar hasta-

landı. Haftalarca yuksuz kaldık. Patronlarla toprak ağaları direnişimizi kırmak için birleştiler. Bize her türlü baskı yapıyorlar. DISK'in revizyonist yöneticileri, sendika ağaları ise bütün bunlardan habersizmiş gibi davranarak direnişimizle ilgilenmiyorlar.

Bu arada bir diğer arkadaş şöyle konuştu:

- Boru hattındaki eski direnişçi Kıran Mehmet ve Mahmut Şahin arkadaşlarımızdır. Bu direnişimizi de kırmak istiyorlar. Patron-ağa işbirliği burada da kendini gösteriyor. Buna rağmen sonuna kadar direnmeye kararlıyız. Aç kalmak parasına da olsa direneceğiz.

- Kardeş bunlar dışardan adam getiriyorlar. Hepsini de işçi düşmanı, yoksul düşmanı. Mesela bir Ali Özer var, onun ortağı İsmet Yalçın var. Bunlar kaşarlanmış işçi düşmanı faşist grev kırıncıdır. 18 Haziran'da İskenderun Demir Çelik fabrikasındaki 15 bin işçinin direniş sırasında bu faşistler silahlı üzerimize saldırımlardı. Çadırımızı yıktılar, sobamızı kırdılar. Güvenlik kuvvetleri ise buna göz yumuyor.

İŞÇİ DÜŞMANLARI VİZİTE KAGİDİ VERMEDİKLERİ İÇİN KAMİL YURTSSEVER DOKTOR-SUZLUKTAN ÖLDÜ.

Bilmen kaç senelik işçi olan dozer operatörü arkadaş sözü aldı. - Kaçak işçi çalıştırıyorlar. Bir arkada-

"Faşist grev kırıcıları bizi yıldırılmayacaktır."

şımız doktorsuzluktan öldü. Sigortasız olduğu için vizite kağıdı vermediler ve Kamil Yurtsever öldü. Bunlar işçi düşmanıdır. İbrahim Güler diye birini getirdiler. Bu adam Yumurtalıkta Tekfen direnişini kıran adamdır. Patronlar ve ağalar birleşmiş profesyonel grev kırıcılarını

ve işçi düşmanlarını bimize baskırları.

Diğer arkadaş devam etti:

- Aslında bunların bize baskırları birkaç kuruş için değil. Türkü yedeği Botaş'la yabancı firmaların çatışmasında kabağı bizim başımızda patladı. Ama şunu iyi bil sinler ki; Biz emperya-

lizme, işbirlikçilerine ve ağalara karşı mücadelemizi sonuna kadar sürdürmeye, yıllar süren mücadelemiz sonunda canlar vererek kazandığımız haklarımızı çiğnetmeyeceğiz. Ne patronların ve ağaların baskısı, ne de faşist grev kırıcıları bizi yıldırılmayacaktır.